

εἰς τὸ ἀπολύτως ἀναγκαιὸν μαγειρεύει ὀλιγώ-
τερα διὰ τὴν οἰκογένειάν του.

Αἱ οἰκονομίαι ὅμως αὐταὶ δὲν ἀρκοῦν, καὶ αἱ
τιμαὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑψώνονται; (Διότι δύνα-
ται τις νὰ οἰκονομήσῃ δέκα σάκκους ἐπὶ πενή-
κοντα, ὄχι ὅμως καὶ τριάντα). Τί θὰ συμβῆ ἔάν
αἱ τιμαὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑψοῦνται; Ἄγορά-
ζουσι γεωμήλα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ εἰσαγάγουσι
ταῦτα. Ὅταν τὰ ἐμπορεύματα ἦναι ἀκριβὰ δύ-
νανται νὰ ὑποστώσι τὰ ἐξῆθα τῆς μεταφορᾶς.

Γέρω-Πέτρος.— Ἡ μεταφορὰ τῶν γεωμήλων
εἶναι ἀρκετὰ δαπανηρά. Πρέπει ὁ σάκκος νὰ πω-
λῆται 40 δρ. ἀντὶ 4 διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τις. Τὰ
γεωμήλα στοιχίζουσι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μόνον 3
δρ., ἡ μεταφορὰ ὅμως στοιχίζει 6 δρ., τὸ ὅποιον
κάμνει 9 δρ., καὶ πρέπει νὰ κερδίσῃ τις καὶ 4 δρ.

Ἀλέξανδρος.— Πείθομαι ὅτι ἡ ὑψωσις τῶν
τιμῶν ἐπιφέρει τὴν διττὴν ὑπηρεσίαν, ἀφ' ἐνὸς
νὰ προτρέψῃ τὸν κόσμον εἰς τὴν οἰκονομίαν, καὶ
ἐξ ἄλλου, νὰ γείνη εἰσαγωγὴ τροφίμων, ἀλλ' ἀ-
κόμη δὲν βλέπω τὴν ἀξίαν τοῦ κερδοσκοποῦ.

Αιδάσκαλος.— Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἐξακο-
λουθεῖς νὰ ὀνομάξῃς κερδοσκοπὸν, ἐκτελεῖ καθή-
κοντα ἀποθήκης. Διατηρεῖ τὰ τρόφιμα, ἐμπο-
δίζει τὴν σπατάλην αὐτῶν, καὶ πολλάκις φέρει
ταῦτα ἐκ λίαν μεμακρυσμένων μερῶν. Δὲν εἶναι
ὑπηρεσία τὸ νὰ φέρῃ μακρόθεν τὰ ἐμπορεύματα;
Δὲν προτιμάτε νὰ πληρώσητε πράγμα τι ἀκρι-
βώτερον παρὰ νὰ τὸ στερηθῆτε; Ὅθ μ' εἶπητε
ὅτι τὸ κάμνει διὰ τὸ συμφέρον του· ἀλλ' ἔάν
τὸν συμφέρῃ νὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ, τόσῳ τὸ καλ-
λίτερον! Ὁφελεῖσθε, ἀφήσετέ τον λοιπὸν νὰ ἀ-
πολαύσῃ δίκαιον κέρδος. Ὁ ὑπηρετῶν πρέπει νὰ
εὐρίσκη πάντοτε τὸ συμφέρον του.

Ἀλέξανδρος.— Ἀναμφιβόλως. Ἄλλ' ἔάν τὸ
κέρδος ἦναι δυσανάλογον;

Αιδάσκαλος.— Οἱ καταχρόμενοι τὰ πλεο-
νεκτῆμά των τιμωροῦνται ὕθεν ἡμάρτησαν. Πρῶτον
ἐπισύρουσι τὴν ἀποστροφὴν ὅλου τοῦ
κόσμου καὶ ἀκολούθως, διὰ νὰ ἀναφέρωμεν μὲ-
νον μίαν περίπτωσιν, ὅσοι θέλουσι νὰ κερδίσουσι
πολλὰ, ἐπὶ τέλους χάνουσι.

Γέρω-Πέτρος.— Βεβαίως. Περιμένουσι τὴν ὑ-
ψωσιν τῶν τιμῶν· αἱ τιμαὶ ὑψοῦνται, ὑψοῦνται,
ἀλλ' ἐκεῖνοι περιμένουσι ἀνωτέραν ὑψωσιν· ἅμα
λοιπὸν ἀρχίζουσι αἱ τιμαὶ νὰ ἐκπίπτωσι, σπεύ-
δουσι νὰ πωλήσωσι τότε, καὶ προσφέρουσι συγ-
χρόνως μεγάλας ποσότητας ἐμπορευμάτων πρὸς
πώλησιν, ὅπερ αὐξάνει τὴν ἐκπίπτωσιν, καὶ τότε
χάνουσι.

*Ἐπιτα συνέχεια.

A. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ἐρωτηθεὶς ὁ Διογένης τίνος θηρίου τὸ δῆγμα
ἦτο μάλλον ἐπικίνδυνον, ἀπεκρίθη· «Ἐκ τῶν ἀ-
γρίων μὲν τοῦ συκοφάντου, ἐκ δὲ τῶν χειροῦθων
τὸ τοῦ κόλκως.»

ΕΚΔΟΜΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΤΩΝ ΠΕΝΗΤΩΝ

Α'

Κατὰ τὴν διαμορῆν ἡμῶν ἐν Λονδίῳ ἀπεφα-
σίσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὰς συνοικίας τῶν
πενήτων.

Τὰ σκοτεινὰ καταφύγια τῶν συνοικιῶν τοῦ
Ουάιτ Σάπελ, τοῦ *Ουόπιρ* καὶ τῆς τοῦ *Χριστοῦ*
Ἐκκλησίας εἶναι ἄγνωστα οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς
ἐπισκεπτομένους ξένους τὸ Λονδίον, ἀλλὰ καὶ
εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς κατοίκους τοῦ Λονδίνου,
πλειότερον καὶ αὐτῶν τῶν χαρεμιῶν τῆς *Κων-
σταντινουπόλεως*.

Ἐντὸς τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων κρυφουγέτων πε-
ριβομβοῦσι, κατακείμενοι φύρδην μίγδην, πάντες
οἱ ἀπόκληροὶ τῆς τύχης, πάντες οἱ ἀνέστιοι,
οὗς ἡ ἔνδεια καὶ αἱ κακίαι ὠδήγησαν ἐκεῖ. Ἐν
τῷ πλήθει ἐκείνῳ τῶν ἀθλιῶν ὑπάρχουσι ἀνα-
μειγμένοι οἱ διάσημοι λωποδῦται, οἱ γνωστοὶ
pick-pockets, οἵτινες διαλισθαίνουσι ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς πανουργότερας τοῦ κόσμου ἀστυνο-
μίας. Ἐν τοῖς καταγωγίσι ἐκείνοις φθίρεται
ὠχρά τις νεολαία, θήλειά τε καὶ ἄρρενα ἄνευ
γεννητόρων, τέκνα τῶν ἀγυιῶν, πρωίμως γηρά-
σαντα ἐκ τῆς ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως, τῆς ἀπορίας
καὶ τῆς πείνης.

Αἱ κλασικαὶ διὰ τὴν ἔνδειάν των συνοικίαι
αὐταὶ, ἐν αἷς προσθετέον καὶ τὴν τοῦ *Ἀρίου*
Γεωργίου, ἀπρωμονοῦνται ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των
ἀπὸ τῆς πόλεως αὐτῆς τοῦ Λονδίνου. Αἱ συνο-
κίαι αὐταὶ κείνται εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἄκρην
τῆς μεγάλης μητροπόλεως, ὀρίζονται δὲ ἀφ' ἐ-
νὸς ἀπὸ τοῦ πρὸς δυσμὰς Ταμῆσεως, εἴτε ἀπὸ
τοῦ Λονδινείου Πύργου, τοῦ λιμένους καὶ τῶν
δεξαμενῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀνα-
τολάς ἄστεως, τοῦ πολυταράχου τούτου κέντρου
τῶν παντοίων ὑποθέσεων.

Τὸ Λονδίον εἶναι ἡ πόλις τῶν ἀντιθέσεων.
Πολὺ δικαίως δ' εἶπον περὶ αὐτῆς, ὅτι ἐν τῇ
πρωτευούσῃ τῶν τριῶν βασιλείων δὲν ὑπάρχουσι
εἰμὴ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι. Τῷ ὄντι δὲ παρὰ τὸ
ἄστυ ὅπου συρρέουσιν ἅπαντες οἱ θησαυροὶ τοῦ
κόσμου, πλησίον τοῦ Τελωνείου, τῆς Τραπεζῆς,
τοῦ Νομισματοκοπείου καὶ τῶν Δεξαμενῶν, κείν-
ται αἱ ἀθλιώτεροι τῶν τῆς ἀπεράντου πόλεως
συνοικιῶν.

Τὰ πρὸς ἄρκτον καὶ ἀνατολάς ὄρια τῶν συ-
νοικιῶν τούτων εἶναι ἀόριστα, λήγουσι δ' ἀ-
κριβῶς ἐκεῖ ὅπου λήγει καὶ ἡ ἀπορία. Πρὸς ἄρ-
κτον μάλιστα ἡ ἀπορία προβαίνει ἔτι μάλλον,
δύναται δὲ τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ συνοικία τοῦ *Μπέ-
θραλ Γρήν* εἶναι ἀθλίαι τις συνέχεια τῆς *Ουάιτ*
Σάπελ. Εἶχομεν ἄρα πλεῖστα ἀντικείμενα ν'
ἀνιχνεύσωμεν καὶ ἐν ἀνάγκῃ πλεῖστα, οὕτως εἰ-
πεῖν, ν' ἀνακρίνωμεν. Ἀλλὰ ἡμεῖς ἠθελήσαμεν

πειράθην νὰ τὴν ἀνεύρω. Ἡ γραῖα ἐκείνη δὲν θὰ εἶχεν ἴσως πολὺ ἤσυχον τὴν συνείδησιν, διό ἐνόμισε συνετώτερον ν' ἀποφύγῃ τὴν παρουσίαν τῶν λίαν περιέργων συμπατριωτῶν τῆς. Ὅπως δὴποτε ἡμεῖς ἐπληροφόρηθημεν ὅτι κατὰ τὴν νύκτα πρὸ πάντων ὤφειλαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς φώλεους ἐκείνους τῆς κλοπῆς καὶ τῆς πείνας, ἀπαρallάκτως ὡς πορεύεται τις εἰς μουσικήν τινα συμφωνίαν ἢ εἰς θεατρικὴν τινα παράστασιν. Ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν πάραυτα μίαν μεγάλην διὰ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ἐκδρομὴν.

Ἡ Οὐάιτ Σάπελ ἦν τὸ περιεργότερον καὶ γραφικώτερον ἄμα σημεῖον πρὸς ἀνίχνευσιν, εἰ καὶ τὸ Σέβεν Δάιλς, τὸ Σαιν Γάιλς, ὅπου σήπονται πλείονες τῶν πενήτηντα χιλιάδων Ἰρλανδῶν, καὶ τὸ Μπέθραλ Γρην, ἡ συνοικία αὕτη τῶν ὑφαντουργῶν, δὲν ἦσαν πάντως περιφρονητάι. Ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Οὐάιτ Σάπελ καὶ τὰ πέριξ, καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπορεύθημεν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν τῆς συνοικίας ἐκείνης, νὰ ζητήσωμεν παρὰ τοῦ διευθυντοῦ κ. Πρίς τὴν ἄδειαν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ περίεργα τοῦ ὑπ' αὐτὸν διαμερισματος. Ὁ κ. ἀστυνόμος, ἀκριβῆς ὡς ἄγγλος, ἐζήτησε πρῶτον τὰ ὀνόματα, τὰ ἐπώνυμα καὶ τὰ ἐπαγγέλματα ἡμῶν, εἶτα καθὼν τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς μας.

«Ἐλθετε, εἶπεν ἡμῖν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ἔλθετε μετὰ τῶν φίλων σας νὰ μὲ εὐρήτε αὐριοῦν εἰς τὰς δέκα ὥρας τῆς ἐσπέρας· ἐγὼ θὰ σᾶς δείξω τὰ πάντα, καὶ τὰ πάντα θὰ σᾶς κάμω νὰ ἴδῃτε.

Δὲν ἠδύνασθε νὰ κάμητε καλλιτέραν συνάντησιν, διότι εὐρίσκεσθε ἀκριβῶς παρὰ τῷ ἐπιθεωρητῇ τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν καταγωγίων.»

Ἐπειδὴ δὲ ἡμεῖς ἠρωτῶμεν αὐτὸν μήπως ἦτο ἀνάγκη ἄλλης ἐνδυμασίας,

«Μὴ φοβῆσθε, ἀπάντησε, ἐνδύθητε κατὰ τὸ σῆνηδες· λάβετε τὰ ὠρολόγια σας καὶ τὰς χρηματοθήκας σας. Κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σᾶς πειράξῃ ὅταν ἴδῃ ὅτι σᾶς συνοδεύω ἐγὼ καὶ οἱ ἄνθρωποί μου, καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς λείψῃ· καὶ εἰς αὐτὰ δὲ τὰ μέρη ὅπου ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἠδύναντο νὰ σᾶς γυμνώσωσι, κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ἐγγίσῃ μίαν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς σας. Ἐλθετε· καὶ θὰ σᾶς δείξω λεπτομερῶς τὰ καταγώγια τῶν κλεπτῶν, τὰ καπηλειῶν τῶν, τὰ θεατρῶν, τοὺς τόπους τῶν διασκεδάσεών των, τὰς φυλακὰς ὅπου στοιβάζομεν τὰ κατὰ τὴν νύκτα συλλεγόμενα ἔλεσινα ὄντα ἐν ταῖς ἀγυαῖς, τὰ μέρη ὅπου οἰκοῦσι συνήθως φύρδην μίγδην ναῦται, ἐργάται, λεμβοῦχοι καὶ λωποδῦται· τέλος τοὺς ἐγκαταλειμμένους οἰκίσκους ὅπου οἱ πλάνητες, οἱ βιγῶντες καὶ βουλιμιῶντες ἐπαῖται εὐρίσκουσιν ἀνεσιν ὠρῶν τινῶν, καὶ ἔστιν ὅτε, τὸ τελευταῖόν των καταφύγιον.»

Ἡ εἰκὼν αὕτη, ὡς παρουσιαζεν αὐτὴν ὁ διευθυντῆς Πρίς, προσημύεν ἐκδρομὴν λίαν περίεργον,

ἡμεῖς δ' ὑπεσχέθημεν νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὸν λόγον μας. Ἐν τῇ Οὐάιτ Σάπελ, ὅπου εὐρισκόμεθα τότε, διετρέξαμεν ἰκανὸν διάστημα, εἶτα, κεντούμενοι ὑπὸ περιεργίας, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐπανεέλθωμεν οἴκοι πρὶν ἢ παρατηρήσωμεν ὀλίγον τὰ ἥκιστα τερπνὰ κάνιστρα τῆς ὁδοῦ τῶν κρεωπωλῶν καὶ τὴν ἐμποροπανήγυριν τῶν παλαιῶν φορεμάτων, ἧτις τελεῖται ἐν τῷ Χάουρτς δίτς.

Οἱ κάτοικοι τῶν ὠραίων τούτων συνοικιῶν, καὶ τοὶ ἐλάχιστοι τοῦ γραφικοῦ ἔρασταί, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερφηανεύονται ἐπὶ ταῖς δύο ταύταις ἐκθέσεσι. Τὰ ἐκτιθέμενα ἀντικείμενα μετεῖχον ἰκανῆς πρωτοτυπίας. Ἄλλως τε, κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡμεῖς ἠδυνήθημεν μεγάλως ὑπὸ τῆς τύχης, διότι ἠδυνήθημεν νὰ ἴδωμεν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, καὶ ὑπὸ ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ὄψεις, ὅτι εἰς ὀλιγίστους περιγηγητάς ἐδόθη νὰ ἴδωσι, τουτέστι τὸν παράδοξον πληθυσμὸν τῶν συνοικιῶν τούτων. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγένετο ἡ ἐκφορὰ δυστήνου τινὸς νεάνιδος, ἣν εἶχε φονεῦσει δι' ἑπτὰ πληγῶν μαχαίρας ναύτης τις, ὅστις εἶχε μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ αὐτοκτονήσει. Ἡ ἐκφορὰ αὕτη εἶχε συγκινήσει ἅτασον τὴν συνοικίαν, καὶ οἱ ὁδοὶ τῆς Οὐάιτ Σάπελ, τῆς Λέμαρ, καὶ πᾶσαι αἰ εἰς αὐτὰς ἀπολήγουσαι ἔβριθον λαοῦ. Ἀδύνατον εἶναι ν' ἀπαριθμῆσῃ τις τοὺς συμπεπιεσμένους μαύρους πῖλους, οὓς εἶδαμεν ἐν παρατάξει, τὰ ῥύπων μεστὰ ἐνδύματα, τὰ διερραγῶτα καὶ παραμμορφωμένα ὑποδήματα. Ἄπειροι γυναῖκες, νέαι καὶ γραῖαι, ἠκολούθουν τὴν ἐκφορὰν, φέρουσαι πῖλους ὠχριασμένους, ἐνδύματα πλήρη ὀπῶν καὶ κηλίδων, ἄπειρα δὲ παιδιὰ ἐνδεδυμένα ἀπεχρωματισμένα ῥάκη! Οὐδαμοῦ δ' ἔβλεπέ τις περικνημίδας ἢ χιτῶνας, ἀλλὰ κόμας, τὰς τρίχας τῶν ὀπίων οὐδέποτε τὸ κτένιον διήρесе, γενειάδας, ἐφ' ὧν ἡ κόνις ἀπεθηκεῖτο ἐν ἀνέσει, ὁ δὲ βάμβαξ εἶχε κατατεθῆ ἐν ἀφθονίᾳ. Παρ' ἅπασιν δὲ τούτοις αἰ σάρκες ἐφαίνοντο διὰ τῶν σχισμῶν τῶν ἐνδυμάτων, σάρκες ὑπομέλαινοι, χοῶδεις καὶ ἔχουσαι τοὺς πόρους κεκλεισμένους. Ἐχει καὶ ἡ ῥυπαρότης τὴν ἀξίαν τῆς· ἡ ἀδιαπέραστος αὕτη ἐπίδερμις, κωλύουσα τὴν ἀναπνοὴν, καθιστᾷ ἥττονα τὴν ἀπώλειαν καὶ σχεδὸν μηδαμινήν· τοιοῦτοτρόπως οἰκονομεῖται μέγα μέρος ἐπιουσίῳ ἄρτου, ὅστις ἐνταῦθα δὲν εἶναι καὶ πάντοτε πρόχειρος. Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ πᾶν ὅτι παρατηρήσαμεν κατ' ἐκείνην τὴν ἀξιωμανημόνευτον ἡμέραν, τὴν ἀποτελέσασαν ἐποχὴν διὰ τὴν Οὐάιτ Σάπελ, κατὰ τὴν παρέλασιν ἐκείνην τῆς ἐνδείας καὶ καταπτώσεως· οὐδεὶς δύναται νὰ διηγηθῇ ὅτι εἶδαμεν εἰς τὸ πολυποικίλον ἐκεῖνο πλῆθος, οὐδεὶς δύναται νὰ διαγράψῃ τὰς ἰσχνὰς, ὠχρὰς, τραχείας καὶ θηριώδεις ἐκείνας ὄψεις! Οὐδέποτε ἡ γραφὶς τοῦ Καλλῶ ἐγράψε τόσῳ ἀληθείας ἐπαίτας, καὶ τόσῳ γυμνοῦς ὡς τοὺς ἡμετέρους.

ναυτῶν. «Ίδετε, ιδέτε, ἐξηκολούθησεν ἀνοίγων τινὰ ἐξ αὐτῶν ὅπως δείξῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐμπορεύματός του, ἕκαστος ἔχει τὸ στρώμα του, τὰς σινδόνας του καὶ τὴν σισύραν του. Τοῦτο στοιχίζει τρεῖς πέννας κατὰ νύκτα, ἕκαστος δὲ νοικιστῆς ἔχει ἕνα ἀριθμὸν.» Τῷ ὄντι, ὁ κύριος Γιάννης εἶχε δίκαιον ἀναλόγως τῆς πληρωμῆς ἢ οἰκίας του ἐτρεῖτο ἄριστα.¹

Πρὸς πλήρη ἀκρίβειαν τῶν ἐρευνῶν μας, ὁ κ. Πρίς ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς τὸ *Ίστορικό Λονδίνου* (δωμάτια τοῦ ἀνατολικοῦ Λονδίνου). Τὸ εὐρὺ τοῦτο κατάστημα, τὸ ὁποῖον περιέχει δωμάτια ἐργατῶν μόνον, συνίσταται ἐκ πέντε οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ *Οὐέντουορθ*. Ἡ διάθεσις τοῦ οἴ-

1. Ἐπεκράτει ἀληθῶς μεγάλη τάξις ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ἡ διασκευασίς δὲν ἦτο τόσο εὐθνή ὅσον εἴη ἐν Πεκίῳ. Οἱ κίβαν τῶν πτερῶν τῶν ὄρνιθων, περὶ ἧς ποιεῖται λόγος ὁ Π. Κούκ ἐν τῷ περὶ Σινικῆς Ἀδιοκρατορίας συγγράματί του. Ἐν ἐκείνῃ, ὡς ἀναφέρει ὁ περιώνημος καὶ εὐσεβέστατος ἱεραπόστολος, οἱ πτωχοὶ πληρῶνουν ἡμισυ τοῦ ὅλου κατὰ πᾶσαν νύκτα, καὶ κατακλινόντων εἰς θερμὰ στρώματα πέλων. «Ἄπατα ἡ ἕκαστος μιᾶς εὐροιάτης αἰθούσῃ εἶναι ἀκαλυμμένη ὑπὸ παγῆος στρώματος πτερῶν ὄρνιθων. Οἱ ἄστυγοὶ ἐπαίεται καὶ ἀλῆται διανοικτερεύουσιν ἐν τῷ ἀνεπὶρῶν ἐκείνῳ κοιτῶν. Εἰσὶ δὲ ἐν αὐτῷ θεατοὶ πάντες ἀνεξαρτέτως, ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδια, νέοι καὶ γέροντες. Εἶναι κοινωνισμὸς καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἐκαστος κατασκευάζει τὴν φωλεάν του, τοποθετεῖται ὡς εἰσέρει ἐν τῷ ὀκεινῷ ἐκείνῳ τῶν πτερῶν καὶ κοιμάται ὡς δύναται. Ὅταν δὲ ἀνατεῖλῃ ἡ ἡμέρα πάντες εἰσὶν ὑποχρεωμένοι ν' ἀναχωρήσωσιν, ὑπάλληλος δὲ τινος τῆς ἐταιρίας λαμβάνει ἐκ τῶν ἐξερχομένων τὸ ὄριστον τίμημα. Ὅπως δὲ ἡ ἰσότης ἡ ἐντελεστῆρα τὰ παῖδια δὲν χαίρουσι τὸ ἀλλαγὸν καθιερωμένον δικαίωμα τῆς ἀποτίσεως τοῦ ἡμίσεος τιμῆματός, ἀλλὰ πληρῶνουν ὅσον καὶ οἱ μεγάλοι.

Ἐν ἀρχῇ τῆς ἰδρύσεως τοῦ φιλάνθρωποτάτου καὶ ἠθικωτάτου τούτου καταστήματος, ἡ διεύθυνσις ἐχορήγη εἰς ἕκαστον τῶν κοιμωμένων καὶ μικρὸν τίμμημα, ἀλλὰ τὰ χεῖρα ἐπευστὸν νὰ τροποποιήσωσιν τὴν τοιαύτην διάταξιν τοῦ κανονισμοῦ, διότι οἱ κοινοιστῆς τοῦ καταστήματος εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ παραλαμβάνωσι μετ' ἐαυτῶν τὰ σκεπάσματα, ὅπως τὰ παλῶσιν ἢ συμπληρώσιν δι' αὐτῶν τὴν ἐνδύμασιν των κατὰ τὰ ὀριμύτατα ψόχη τοῦ χειμῶνος, οἱ δὲ μέτοχοι παρετήρησαν ὅτι πληρῶς καὶ ἀναπόδραστος ἐπέκειτο ἐκ τούτου καταστῆματός, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παντελής κατήργησις τῶν σκεπασμάτων ἦτο σκληροτάτη καὶ λίαν ἀπρεπῆς, ἐπενόησαν μέσον ἕτερον συμβιβάζον τὰ συμφέροντα τοῦ καταστήματος καὶ μὴ παραβλάπτον τὴν εὐπρέπειαν τῶν κοιμωμένων. Τὸ δὲ μέσον τοῦτο, δι' οὗ ἐπέτυχον τὴν λύσιν τοῦ τοιούτου κοινωνικοῦ προβλήματος, ἦν τὸ ἔξῃς. Κατεπέδωσαν ἀπέραντον μᾶλλον σκέπασμα, τοσοῦτον τεραστίων διαστάσεων, ὥστε ἠδύνατο νὰ καλύπτῃ ὀλόκληρον τὸν εὐρύτατον ἐκείνον κοιτῶνα. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἀνηρτῆτο ἐκ τῆς ὀροφῆς, ὡς γιγαντιαία σκιά, ὅταν δ' ἤρθετο ὁ κόσμος, καὶ ἐτακτοποιεῖτο, κατεβίβαζον αὐτὸ διὰ πολλῶν τροχαλίων. Σημειωτέον δὲ, ὅτι εἶχον φροντίσει νὰ κωμῶσιν ἀνεπιβήτους ὁπᾶς, δι' ὧν οἱ κοιμωμένοι ἠδύνατο νὰ προσκβάλλωσι τὴν κεφαλὴν, ὅπως μὴ πάθωσι ἀσφυξίαν. Μόλις δ' ὑπέρωσκει ἡ ἡμέρα καὶ τὸ τερατικῶδες σκέπασμα ἀνυψοῦτο, ἀπ' οὗ ὅμως προηγούμενης ἐλάμβανον τὴν πρόνοιαν διὰ κρότων πολλῶν νὰ ἐξυπνώσιν τοὺς βαρύτερον κοιμωμένους καὶ νὰ προσκαλῶσι πάντας νὰ κρύψωσι τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ πέλαι, ἵνα μὴ τυχῶν νὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν ἀέρα μετὰ τοῦ σκεπασματος. Τότε δὲ βλέπει τις τὴν μορφήν ἐκείνην τῶν ἐπαιτῶν βομβοῦσαν καὶ κυλιομένην ἐν τοῖς κύμασι τοῦ ἀκαθάρτου ἐκείνου πηλιδώματος, περιβαλλομένη ἐν σπουδῇ τῇ βίχῃ αὐτῆς καὶ ἀκολούθως διασπειρομένη κατὰ πολυπληθεῖς συμμορίας εἰς τὰς συνοικίας τῆς πόλεως, ὅπως διὰ θεμετῶν ἢ ἀλειψμάτων μέσον εὐρωσι τὰ πρὸς τὸ ξῆν.»

Ὅμοια περὶ τούτου διηγεῖται καὶ ἡ Κ. Βουρδουλῶν ἐν τῇ Περιηγήσει αὐτῆς εἰς Σινικὴν, τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ *Tour du Monde* τοῦ 1865.

κῆματος εἶναι ἀληθῶς ἀξιοσημείωτος. Ἐν τοῖς ἐστιατορίοις ὑπάρχουσι μικρὰ χωρίσματα, ὅπου δύναται τις νὰ γευματίσῃ χωρὶς νὰ φαίνεται. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι οἱ ἄγγλοι ἀρέσκονται νὰ ἐγκλείωνται ἰδίᾳ εἰς τινὰ δημόσια μέρη ὡς ἵπποι ἐντὸς σταύλου τινός. Ὁ ἀγγλοσάξων εὐχαρίστως υποβάλλεται εἰς τὴν ἀπομόνωσιν πρὸ πάντων ἀγαπᾷ τὸ ἐργῶ.

Σειραὶ ἠριθμημένων κλινῶν ἐρεῖδονται εἰς τοὺς τοίχους, εἰς ἕκαστον δὲ ὄροφον ὑπάρχει ἐν δωμάτιον στολισμοῦ. Εἰς τὸ ἰσόγειον ὑπάρχει μαγειρεῖον διὰ τοὺς θέλοντας νὰ παρασκευάσωσιν οἱ ἴδιοι τὰ φαγητὰ των, ἐν δὲ τῇ κοινῇ αἰθούσῃ ὑπάρχει μεγάλη ἐστία καιομένη ἀενάως. Τῆδε κακεῖσε ἀναρτῶνται ἀπὸ τῶν τοίχων ἐπιγραφαὶ συνιστώσαι τὴν εὐπρέπειαν εἰς τε τὰς πράξεις καὶ τοὺς λόγους, καὶ ἐπιβάλλουσαι εἰς τοὺς πυγμομάχους τὴν εἰς μεμακρυσμένον τινὰ τόπον ἐξάσκησιν τοῦ επαγγέλματός των. Ὁ κ. Γουλιέλμος Πούλ, ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ καταστήματος τούτου, μᾶς ἐδεῖξεν τὸν τόπον τοῦτον μετὰ τινος ὑπερφανείας.

Τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἦδη σημάει, τὰ δὲ καπηλεῖα καὶ αἱ ὁδοὶ ἐπληροῦντο βαθυμῆδον ὑπὸ ἀνθρώπων ὑπόπτων. Ἀθλιοὶ τινες διαβαίνοντες ἔσπρωγον ἡμᾶς, ἡρῶνεν ἡμᾶς ψυχρῶς διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ ὡσεὶ ἐκτιμῶντες τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγωσιν ἀφ' ἡμῶν, πάραυτα ὅμως, κατανοοῦντες τὴν ἀστυνομίαν, ἐλάμβανον συμπεριφορὰν μᾶλλον ἀφιλοκερδῆ τινὲς μάλιστα εἶχον τὸ θάρρος νὰ χαιρετῶσιν εὐγενῶς τὸν κ. Πρίς, καλοῦντες αὐτὸν διὰ τοῦ ὀνόματός του. Ἐντὸς τινος καπηλείου ὅπου εἰσῆλθόμεν, καπηλείου μεστοῦ κλεπτῶν, ὁ κ. Πρίς ἀνεγνωρίσθη καὶ πάλιν καὶ ἐχαιρετῆθη ζωηρῶς. Εἰς κλέπτῃς ἐπλησίασεν αὐτὸν, μοι φαίνεται δὲ ὅτι τὸν βλέπω ἐμπρὸς μου ἦτο μικρὸς ἀνὴρ, ἰσχνός, ῥυπαρός, ἔχων τὴν κόμην ἀτακτον καὶ ἡμελημένον τὸν πώγωνα, τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ ἄνευ ὀφρῶν καὶ ἐρυθρούς· εἶχε πρόσωπον διηυλακωμένον ὑπὸ ῥυτίδων, τὴν ῥίνα ἐσχισμένην, καὶ ἀναμφιβόλως διατετριμμένην ὡς ἐκείνην τοῦ Μιχαηλαγγέλου, ἐκ τῆς πληγῆς πυγμομάχου τινός, τὸ δὲ δέρμα του εἶχε τὸ χρῶμα κηλιδωμένης περαμηνῆς.

«Ἄ! φίλτατε μοι κύριε Πρίς, σᾶς ἔχομεν ἐδῶ λοιπόν, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν ἀστυνόμον· τί κάμνετε!» Σφίγγων δὲ τὴν χεῖρα διὰ τῶν δύο ἰδικῶν του κατησπάζετο αὐτὸν.

«Ὁ καλὸς οὗτος κύριος Πρίς, ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν ἀστυνόμος!» ἐφώναζε δεικνύων αὐτὸν πρὸς τοὺς συντρόφους του, ἕτοιμος σχεδὸν ὦν νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ πατέρα τῶν κλεπτῶν, καὶ πρόνοιαν τῶν λωποδυτῶν (pick-pockets).

Ὁ κ. Πρίς ἔμενεν ἠσυχάζων, ἀείποτε δὲ ἀξιόπρεπῆς ὡς ἀμύζει εἰς ἄγγλον, καὶ προπάντων εἰς ἕνα ἀστυνόμον· ἐφαίνετο ὅμως ὡς εἰ ἔλεγε